

03 — Dobra prodaja

Simorijan je ratom razorena, lažnim obećanjima obolela, zaboravljena planeta na krajnjem rubu galaksije. Jedno od onih mesta koja većina trgovaca izbegava, jer im je predaleko za putovanje, a pregovaranje sa lokalnim upravama isuviše naporno, pa im svaki profit izgleda mizeran u poređenju sa mukama koje su prošli da bi do i njega došli. Ali ima i nas, prekaljenih trgovaca koji znamo da se baš na takvim mestima može napraviti najveća zarada. Samo treba odigrati prave karte, dobiti dozvolu za napuštanje sistema i otresti prašinu koja se neumoljivo raspuhnula na sve strane, usled iznenadne detonacije granate laserskog raketobacača na tremu prodavnice „Štapovi, šeširi i sve ostalo što vam ovde ne treba“.

Da stvar bude gora, raf sa fenovima za kosu mi je gadno priklještiio nogu pri padu nakon potresa, pa mi sada svaki korak predstavlja uspon bosonogog po kamenjaru. Ipak, dohvatam elipsasti, sjajni predmet koji sada ne moram ni da platim, pošto je gazda izveo čuveni trik nestajanja u oblaku prašine pre nego što pobunjenici pokucaju. Naravno, nemaju na šta pokucati jer ulazna vrata više ne postoje, ali to ih ne sprečava da teatralno razbiju dovratk i uskoče mašući pištoljima, sabljama i ručnim nuklearnim bacačima.

„Krećeš se dosta brzo, za jednog starca.“, obrati mi se dečak koji sedi iza ugla zgrade, gricka neki nepoznat keks i po svemu sudeći, uživa u vatrometskoj predstavi koja gostuje po čitavom gradu.

Spuštam pogled ka ugnječenoj nozi i natrulo-zarđaloj, metalo-drvenoj izdužotini koju sam identifikovao kao štap, a pokupio ispod zlokobnog rafa, pa ga sada koristim kao oslonac. „Da me vidiš kad koristim obe noge.“

„Ti nisi odavde.“

„Ti mnogo pametuješ.“

„Carevi imaju to pravo.“

„A deca su najveći lažovi.“

Posmatra me nabusitim pogledom koji bi možda nekog i prevario, ali ja sam se nagledao i careva i prosjaka i tipova opakog izgleda sa zatamljenim naočarima. Deca su previše zelena da bi se mogla nadmudrivati sa mnom.

„A šta ti je to u ruci?“, pita me, zgrada udaljena par stotina metara se ruši, na šta on uopšte ne obraća pažnju.

„Nisam siguran“, posmatram ga par trenutaka, „ali moj trgovački njuh mi govori da će mi kupiti izlaz odavde.“

„Tuđince ne puštaju tek tako da odu“, usne mu se šire u blag osmeh dok posmatra moj nedefinisan oslonac.

Zatim dodaje nehajno: „Osim ako nisi pronašao Rizal.“

Pitam ga šta je to, a spisak lokalnih legendi mi se već vrzma po glavi.

„Pa zbog toga se vodi čitav ovaj rat! Neki stari naučnik je još pre par vekova... ili milenijuma... ma nebitno! Napravio je flotu potpuno robotizovanih brodova. Veliku, ogromnu flotu! Kažu da je pomračila sunce kada je bila lansirana! I neuništivi su, na koliko god delova ih razneo, oni će se jednostavno sami sastaviti.“

„I šta se dogodilo s njom?“ pravim dosadan izraz lica pokušavajući da umanjim dečju ekstazu u koju je zapao.

„Pa uređaj za upravljanje je izgubljen, i oni sada čekaju, tamo negde...“, značajno podiže pogled ka nebu, „...da budu pozvani.“

Prevrćem mali, sjajni predmet po rukama. U mitove i legende verujem samo kada se iz njih može izmusti novac, ili kakva druga korist, a ovo mi deluje kao idealna prilika za to. Zakoračujem napred i u naletu bola čvršće stežem štap-šta-god. Zasigurno ne bih mogao hodati... Nastavljam ka kosmodromu, tj. ostacima koje kontroliše careva vojska, zajedno sa

mojim zaplenjenim brodom. Mali me prati u stopu, odnosno ja njega pratim dok me vodi uličicama i tunelima koji nisu poprište celodnevnih sukoba. Naposljetku stižemo do skupa masivnih, polusrušenih zgrada koje okružuju poljanu šuta i maltera, kroz koju sam se migoljio, pri dolasku, tražeći parče čistog betona za svoj brodić.

Bez reči, uz neočekivano poštovanje nas propuštaju do zapovednika zaduženog za izdavanje dozvola, zasigurno verujući da sam negde napravio dobar posao i da sada ispunjavam sve uslove za napuštanje planete. Zapovednik preneraženo preleće pogledom od mene do malog, umišljenog carevića, dok samouvereno mašem onim za šta je sigurno poverovao da je uređaj za kontrolisanje te legendarne flote i u tom momentu, dok dvadeset carevih elitnih komandosa, koji su mi oduzeli ključeve broda pri dolasku, sada stoje u skoro ceremonijalnom stavu shvatam da je vreme za sklapanje posla. Ugovaram prodaju celokupnog tovara po desetostrukoj ceni, prodao sam im čak i one neispravne, podvodne apsolut-disaljke što vukljam već čitavu godinu, a zapovednik je samo potpisivao i isplaćivao, jer je izgleda i za to zadužen. Strah je ponekad najbolji prijatelj dobre prodaje, naročito kada u rukama držiš daljinski upravljач flote strave i užasa.

S mukom se penjem u brod, podupret malim sa jedne strane, a pokušajem štapa sa druge.

„A jel mogu i ja s tobom?“, pita me, okice mu se cakle.

Neko bi se sažalio na taj prizor, suznih očiju, drhtavih ramena, uplašениh od silne patnje i neizvesnosti života na zavađenoj olupini od planete.

„Ne.“, trgovcu saosećajnost nije profitabilna. Okrećem se i šepajući ulazim u čeličnu unutrašnjost.

„A barem mi to ostavi...“, osvrćem se preko ramena, ruka mu je uperena u moj verni, ne baš stabilni oslonac. Bacam mu ga i hvatam se za zid. Vrata se zatvaraju, a ja se nekako dovlačim do udobne fotelje u pilotskoj kabini. Palim motore i zadovoljno, brade omašćene novcem, napuštam ovu zabit. Muljavim elipsasti upravljač po rukama ne bi li našao nekakvo dugme za aktivaciju, i za čudo, nalazim ga. Možda čak i pomalo entuzijazično ga pritiskam, potajno očekujući da se ispred mene stvori masivna flota neuništivih robota. I stvara se! Taman tolika da ispuni kabinu, hologramska projekcija legendarne flote.

„Toliko o legendi...“, mrmljam sebi u bradu i bacam upravljač u kantu koju sam obeležio za uređaje koje možda uspem da uvaljam nekoj budali. Podižem brodska okna, ne bi li bacio još jedan pogled na žućkastu zvezdu ovog sistema, ali na mestu odakle bi svetlost trebala dopirati sada je samo crna mrlja.

Baš sad sam se našao u ravni za pomračenje...